

DE STEM VAN DE LAATSTE BAZUIN

48^e jaargang • nr. 89 • ZOMER 2022

Verhef, verhef uw zegezangen,
uw loflied, Christen, rijz' omhoog!
De kerk heeft 's Vaders Geest ontvangen,
Hij daald' op aard' voor aller oog.
Aan vuurtong, wind en vreemde talen
erkennen wij des Konings trouw,
daar Hij de Geest doet nederdalen,
de Geest, Dien Hij ons zenden zou.

De verste volken zelfs getuigen:
hier werkt, hier spreekt Gods Majesteit,
daar scharen zich aanbiddend buigen
voor Jezus' macht en heerlijkheid.
Hij leeft en heerst als aller Koning,
verspreidt Zijn zegepraal alom:
de Geest, het pand van Zijne kroning,
maakt harten tot Zijn heiligdom.

Bewaar ons, dat w' U nooit bedroeven,
U, Die de ware Trooster zijt.
Gij weet en schenkt, wat wij behoeven,
Gij blijft ons bij in eeuwigheid.
Zo maakt G' ons vrolijk, moedig, heilig,
en sterkt ons in de bangste nood:
in Uw geleide zijn wij veilig
en overwinnen wij de dood!

GEZANG 86, DE VERZEN 1 - 3

Colofon

UITGEVERIJ 'DE KANDELAAR'

Wilhelminastraat 21
2011 VJ Haarlem
Telefoon: 023 - 528 5561
www.uitgeverijdekandelaar.nl

REDACTIE

Wilhelminastraat 21
2011 VJ Haarlem
jlmstraetemans@planet.nl
www.hazknederland.org

ABONNEMENTEN

worden gratis verstrekt
Opgave 023-5285561
of via e-mail:
info@uitgeverijdekandelaar.nl
Overname van artikelen alleen
met toestemming, ongewijzigd
en met bronvermelding.

REDACTIE

R.C. Boekhout

HOOFDREDACTIE

J.L.M. Straetemans

PRODUCTIE EN LAY-OUT

Vanderperk Groep
Groot-Ammers

ISSN 1568 - 3419

Het werk van de Heilige Geest

J.L.M. Straetemans

De Geest van God heeft altijd, door alle eeuwen heen, onder, bij en door mensen gewerkt. Op het Pinksterfeest zien we echter een nieuwe vorm van de werking van de Geest van God door de uitstorting van de Heilige Geest. Die uitstorting van de Heilige Geest ging gepaard met uiterlijke, zichtbare tekenen als 'een geluid als van een geweldig gedreven wind' en 'tongen als van vuur'. Als gevolg van deze uitstorting horen 'allen volke van degenen die onder den hemel zijn' het spreken 'met andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken' (Hnd.2:2-4). De reacties op deze uitstorting waren totaal verschillend: verwondering: 'Wat wil dit toch zijn?' (Hnd.2:12), maar ook spottend: 'Zij zijn vol zoeten wijns' (Hnd.2:13). In de toespraak die Petrus even later houdt verwijst hij naar de vervulling van de woorden van Joël: 'En daarna zal het geschieden, dat Ik Mijn Geest zal uitgieten over alle vlees, en uw zonen en uw dochteren zullen profeteren; uw ouden zullen dromen dromen, uw jongelingen zullen gezichten zien; Ja, ook over de dienstknechten, en over de dienstmaagden, zal Ik in die dagen Mijn Geest uitgieten' (Jo.2:28-29). Het Pinksterfeest

was het begin van een nieuwe werkzaamheid van de Geest Gods (een nieuwe betrekking of relatie tot de mens). De Heilige Geest werd niet zichtbaar in het vlees, zoals Christus, maar verscheen in een ononderbroken aanwezigheid en blijvende vorm van de werkzaamheid van God in de gemeente. Onder het oude verbond vond die blijvende inwoning niet plaats. De heiliging van de menselijke natuur was toen nog niet mogelijk, omdat de Zoon nog geen Mens was geworden. Eerst moesten de zonden van de wereld verzoend worden, de macht van de duisternis overwonnen en het lijden van de Ho-gepriester volbracht worden. Pas na de verzoeningsdood en de opstanding van Christus kon Hij de woorden 'Ontvangt de Heilige Geest' spreken (Jh.20:22). Nu pas kon Deze op de gemeente (die in Christus is) in Zijn volheid nederdalen, haar door Zijn tegenwoordigheid heiligen en in haar Zijn woning maken.

Door de inwoning van de Heilige Geest is de kerk een levend orgaan. Dit moet zich dus ook openbaren. De 'openbaring van de Geest' is datgene waardoor de Heilige Geest Zich in de kerk

bekend maakt; zij is de uiting van de geestelijke gaven, die aan de kerk met die éne gave van de Trooster zijn gegeven: 'En er is verscheidenheid der gaven, doch het is dezelfde Geest' (1Kor.12:4). Deze gaven worden door de Heilige Geest medegedeeld zoals beschreven in de brief aan de gemeente te Korinthe: 'Maar aan een iegelijk wordt de openbaring des Geestes gegeven tot hetgeen oorbaar is. Want dezen wordt door den Geest gegeven het woord der wijsheid, en een ander het woord der kennis, door denzelfden Geest; En een ander het geloof, door denzelfden Geest; en een ander de gaven der gezondmakingen, door denzelfden Geest. En een ander de werkingen der krachten; en een ander profetie; en een ander onderscheidingen der geesten; en een ander menigerlei talen; en een ander uitlegging der talen' (1Kor.12:7-11). Zo komen we dus tot de volgende rangschikking:

1. Wijsheid en kennis.
2. Geloof.
3. Gezondmaking.
4. Krachten en wonderen.
5. Profetie, dromen en visioenen.

6. Onderscheiding der geesten.
7. Vreemde talen en uitlegging der talen.

Het werk van de Heilige Geest is de mens te leiden naar zijn bestemming, de eeuwigheid, de volmaaktheid. In het Grieks staat voor het woord trooster 'Paracletos'. Dit woord werd gebruikt voor een advocaat. Iemand derhalve die de pleitende uitsprak. In de ruimste zin een helper, een assistent. De Heilige Geest brengt namelijk een werk tot stand. De Heilige Geest wil het Lichaam van Christus (de gemeente) samenvoegen, opbouwen en tot volkomenheid brengen. De Schrift leert: 'Gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste Hoeksteen; Op Welken het gehele gebouw, bekwamelijk samengevoegd zijnde, opwast tot een heiligen tempel in den Heere; Op Welken ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in den Geest' (Ef.2:20-22).

Het gouden voorhoofdsiersel

De zoektocht naar Rebecca, de

bruid voor Izak, staat in de Bijbel uitgebreid beschreven. Dit wijst erop hoe belangrijk de gesteldheid, de gezindheid is die er bij bruid van Izak gevonden dient te worden. De eerste eis van Abraham: 'Opdat ik u doe zweren bij den Heere, den God des hemels, en den God der aarde, dat gij voor mijn zoon geen vrouw nemen zult van de dochteren der Kanaänieten, in het midden van welke ik woon' (Gn.24:3). Izak mag absoluut niet trouwen met een heidense vrouw; de bruid voor Izak mocht zeker niet gezocht worden uit de zeven heidense volkeren die in Kanaän woonden. Gods gebod en duidelijke eis hieromtrent luidde als volgt: 'Gij zult u ook met hen niet vermaagschappen; gij zult uw dochters niet geven aan hun zonen, en hun dochters niet nemen voor uw zonen. Want zij zouden uw zonen van Mij doen afwijken, dat zij andere goden zouden dienen; en de toorn des Heeren zou tegen ulieden ontsteken, en u haast verdelgen' (Dt.7:3-4, Ex.34:15-16). Vermenging was absoluut verboden vanwege afgodendienst, het navolgen van afgoden. Het belang van de opdracht door Abraham wordt onderstreept omdat deze toebedeeld wordt aan de meest ervaren knecht, beheerder Eliëzer (Gn.15:2). Deze Eliëzer gaat in afhankelijkheid, stap voor stap en in biddend opzien. Voortdurend wordt om Gods leiding, besturing en bevestiging gebeden. Hij bidt bij de waterput om een teken (Gn.24:12-14) en is 'stilzwijgende

om te merken of de Heere zijn weg voorspoedig gemaakt had of niet' (vs.21). Hij dankt bij de waterput (vs.26-27). Als Rebecca, als toekomstige bruid, naar voren komt, ontvangt zij een gouden voorhoofdsiersel en kleinoden (sieraden): 'En het geschiedde, als de kemelen voleindigd hadden te drinken, dat die man een gouden voorhoofdsiersel nam, welks gewicht was een halve sikkal, en twee armringen aan haar handen, welker gewicht was tien sikkelen gouds' (Gn.24:22; zie ook vs. 47). In vers 53 staat: 'En de knecht langde voort zilveren kleinoden, en gouden kleinoden, en klederen, en hij gaf die aan Rebekka; hij gaf ook aan haar broeder en haar moeder kostelijkheden'. Ofschoon de bruid voor de bruidegom uitverkoren werd had het meisje het recht haar mening te geven. Nadat Eliëzer en de vader van Rebecca het huwelijk hadden besproken, werd het de volgende morgen aan Rebekka gevraagd: 'Toen zeiden zij: Laat ons de jonge dochter roepen, en haar mond vragen. En zij riepen Rebekka, en zeiden tot haar: Zult gij met dezen man trekken? En zij antwoordde: Ik zal trekken' (Gn.24:57-58). Ook nu wordt niemand gedwongen door de Heer; het gaat om vrijwillige wederliefde. (Zie 2Kor.9:7 en Ho.6:12). Dit betekende voor Rebecca (en voor ons) dat gevraagd wordt om vrijwillig alles achter te laten, familie en land: 'Hoor, o Dochter en zie, en neig uw oor; en vergeet uw volk en uws vaders huis' (Ps.45:11). Het gevolg is duidelijk:

‘Toen lieten zij Rebekka, hun zuster, en haar voedster trekken, mitsgaders Abrahams knecht en zijn mannen’ (Gn.24:59). Een voedster is een vrouw die een baby, een kind zoogt, voedt, verzorgt. Zij vervangt de moeder bij het geven van borstvoeding aan de zuigeling. Zogen is een kind borstvoeding geven (zog is moedermelk). In Genesis 35 vers 8 lezen we: ‘En Debora de voedster van Rebekka, stierf, en zij werd begraven onder aan Beth-el; onder dien eik, welks naam hij noemde Allon-bachuth’ (eik van tranen). Debora is niet alleen de voedster van Rebecca maar bleef dus bij haar tijdens het opgroeien tot vrouw, en trok ook met haar mee op weg naar haar bruidegom Izak.

De Heilige Verzegeling

Rebecca is het beeld van de bruid; Eliëzer de knecht van Abraham (God de Vader) is het beeld van het apostelambt, én haar voedster, op weg naar Izak, beeld van de Bruidegom Jezus Christus. Ook vandaag komt de Heer nog, vanuit Zijn liefde tot Zijn bruidskinderen met geschenken (sieraden), de gaven van de Heilige Geest en het unieke, waardevolle, uitzonderlijke, gouden voorhoofdsiersel aan het voorhoofd: de Heilige Verzegeling. Aan Zijn apostelen heeft Christus de opdracht gegeven te dopen met vuur en de Heilige Geest. Wij lezen hierover: ‘Als nu de apostelen, die te Jeruzalem waren, hoorden, dat Samaria het Woord Gods aangenomen had, zonden

zij, tot hen Petrus en Johannes; Dewelken, afgekomen zijnde, baden voor hen, dat zij den Heiligen Geest ontvangen mochten. (Want Hij was nog op niemand van hen gevallen, maar zij waren alleenlijk gedoopt in den Naam van den Heere Jezus.) Toen legden zij de handen op hen, en zij ontvingen den Heiligen Geest’ (Hnd.8:14-17). Degenen die uit de mond van evangelist Filippus het Evangelie gehoord hadden en dit aannamen, werden door Filippus met water gedoopt (Hd.8:12). De apostelen Petrus en Johannes, van Jeruzalem gekomen zijnde, baden voor deze gedoopten, dat zij de Heilige Geest ontvangen mochten. Na dit gebed ontvingen de gelovigen te Samaria door de handoplegging van genoemde apostelen de Heilige Geest. Wij lezen in Hebréeën 6 vers 2 over de leer der dopen; dit wijst op de Heilige Waterdoop en de Doop met Vuur, de Heilige Verzegeling. De gaven (kleinoden, sieraden) van de Heilige Geest zijn het zegel en de vrucht van de handoplegging door een apostel tot het ontvangen van de Heilige Geest. We zien in de Bijbel de werking van de Heilige Geest hierin openbaar worden. In Handelingen 19 (vs.1-7) staat beschreven dat apostel Paulus met discipelen van Johannes de Doper in aanraking kwam. Dezen werden eerst door genoemde apostel met water gedoopt en daarna ontvingen zij door zijn handoplegging de Heilige Geest, waarna zij spraken met vreemde talen en profeteerden. We vinden

in deze geschiedenis achtereenvolgens de doop van Johannes (vs. 3 de doop der bekering), de Heilige Waterdoop (vs. 5) en de Doop met Vuur of de Heilige Verzegeling (vs. 6). Vanaf de eerste Pinksterdag, de stichting van de kerk van Christus, is er dus een werking, handelen en werkzaamheid van de Heilige Geest Die vanaf dat moment blijvend en inwonend aanwezig is. De Goddelijke Kracht, de Heilige Geest, Die zich op het Pinksterfeest in de kerk van Christus openbaarde is blijvend: ‘En Ik zal de Vader bidden, en Hij zal u een andere Trooster geven, opdat Hij bij u blijve in eeuwigheid’ (Jh.14:16). Dit houdt in dat de Heer altijd bij ons is en met ons meetrekt. Zijn kerk, Zijn gemeente en de Zijnen zijn dus nooit meer alleen. Jezus Christus is het, Die Zichzelf gegeven heeft tot voeding en onderhouding: ‘Want niemand heeft ooit zijn eigen vlees gehaat, maar hij voedt het, en onderhoudt het, gelijkewijs ook de Heere de Gemeente. Want wij zijn leden Zijns lichaams, van Zijn vlees en van Zijn benen’ (Éf.5:29-30). Grootbrengen, opvoeden, koesteren, tot volwassenheid brengen, voeden, onderhouden. Hier wordt in het bijzonder gewezen op het Heilig Avondmaal: de voeding en onderhouding van het geestelijk leven. Christus is het Leven, het Brood, de Wijnstok, het levende Water. Het heil, dat Jezus Christus voor zondaren verworven heeft, wordt ons geschonken, de Heilige Geest maakt ons dit deelachtig

(Jh.14:26; 16:7-15). De kerk van Christus wordt gevoed, geleid door Woord en Geest. Het gehele dienstwerk van de apostelen is gericht op dat ene doel: de gemeente van de Heer bijeen te brengen en haar te bereiden tot een reine bruid van onze Bruidegom: ‘Want ik ben ijverig over u met een ijver Gods; want ik heb ulieden toe bereid, om u als een reine maagd aan een Man voor te stellen, namelijk aan Christus’ (2Kor.11:2) of ‘Opdat Hij haar Zichzelf heerlijk zou voorstellen, een gemeente, die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij zou heilig zijn en onberispelijk’ (Éf.5:27). Op weg naar onze bestemming, de bruiloft van het Lam, onze Bruidegom, horen de bruidskinderen van de Heer rein en heilig te zijn en dat te tonen door hun afzondering

van de wereld en een wereldse manier van leven. In geloof, hoop en liefde: getrouw tot in het minste, het kleinste. Onberispelijk, niets op aan te merken. Laten wij de Heer, Zijn werk en dat wat Hij wil uitdelen met ontzag en heilige eerbied achten. Wie zijn wij toch

dat de Heer ons zo gedenkt? Dat het ons nederig en klein maakt. Dat ons gehele leven, vanaf vandaag, uitsluitend gericht is op onze bestemming; dat éne grote doel: ons voor te bereiden op de komst van onze Koning en Bruidgom: Jezus Christus. •

De Heer komt Zijn volk tegemoet

F. Brust

‘De Heer nu kwam nederwaarts in een wolk, en stelde Zich aldaar bij hem [bij Mozes]; en Hij riep uit de Naam des Heeren. Als nu de Heer voor zijn aangezicht voorbijging, zo riep Hij: Here, Here, God, barmhartig en genadig, lankmoedig en groot van weldadigheid en waarheid’ (Ex.34:5-6). Het moet een wonderlijke ervaring zijn geweest voor Mozes, zo dicht bij de Heer te mogen zijn en als de Heer Zich als het ware aan hem bekend maakt in Zijn grootheid en heiligheid. Hij, de Grondlegger en Schepper, is een Heer Die Zijn schepping, en in het bijzonder de mens, vol genade en barmhartigheid tegemoet komt. Het blijkt uit alles als de mens in het paradijs mag vertoeven en vele vrijheden mag genieten. De mens gaat snel zijn eigen weg, nalatende het verbod om van die ene boom niet te

eten. Maar uit barmhartigheid en genade laat de Heer de mens niet los. Als het volk 430 jaar in Egypte heeft vertoefd (Ex.12:40) en zij tot de Heer roepen, maakt de Heer dat ze, na het beproeven van de Egyptische farao, mogen vertrekken naar het land waar Abram mocht wonen met de belofte dat de Heer hem tot een groot volk zou maken (Gn.12:1-2). Op deze uittocht betoont de Heer Zich niet als Afwezige, maar komt Hij het volk tegemoet in de wolk- en vuurkolom, om hen door Mozes verder te leiden tot in het land dat ze zullen mogen bewonen, eertijds aan Abram beloofd. Ook geeft de Heer hen leefregels voor de relatie met hun God Jahweh en onder elkaar. Zijn wetten zijn geen knellende wetten. Hij zorgt ervoor dat er in het leven ruimte is van rust en vreugde. Een van

de gunsten is, dat zij de sabbat moeten houden als een dag van rust voor allen en alles. Daarnaast stelt Hij het sabbatsjaar in tot rust voor het land: ‘Doch in het zevende jaar zal voor het land een sabbat der rust zijn, een sabbat den Heere; uw akker zult gij niet bezaaien en uw wijngaard niet besnijden’ (Lv.25:4). We zien dus dat de Heer voor alles ruimte maakt, ook voor de samenkomsten met Hem. Hij geeft ze feesten om daar hun dankbaarheid te tonen voor Zijn aangezicht en om de vreugde met Hem te ervaren. De Heer geeft het volk drie grote feesten. Deze feesten waren landbouwfeesten, die aan het begin, de voortgang en het einde van de oogst een Godsdienstige inhoud gaven. Maar de twee (het Lente-feest of Paasfeest en het Herfst-feest of Loofhuttenfeest) kregen al heel vroeg ook een betekenis vanuit de geschiedenis van slavernij onder Egypte. Het Pinksterfeest is het enige feest dat in de wetgeving van de Pentateuch (de eerste 5 boeken uit de Bijbel in de Griekse vertaling) zijn betekenis

van landbouwfeest behoudt. Het wordt nog niet aangeduid als Pinksterfeest, maar als oogstfeest (Ex.23:16), feest van de tarwe-oogst (Ex.34:22) en als wekenfeest (Dt.16:9).

Het Pinksterfeest

De instelling van het Pinksterfeest viel zeven weken nadat de sikkel in het koren geslagen was, dus na het begin van de gersteoogst. Dit werd als eerste geoogst. De meest uitvoerige bepalingen vindt men in Leviticus 23:9-21. Het feest der weken was het slotfeest van de tarweoogst nu alle graan was geoogst. Brandoffers gaven uitdrukking aan dankbare aanbidding. Het zondoffer, een geitenbok, gaf uitdrukking van het verlangen naar uitdelging van de aan alle werk klevende zonden. Het vredeoffer (twee lammeren) was de uitdrukking van de vernieuwing van de gemeenschap met God. Zo vierde en gedacht men de goedheid van hun God, Die alles had laten groeien en zo hen voorzien had van het noodzakelijke voedsel. Een van de drie grote feesten in Israël is het Pinksterfeest, waaraan in het Nieuwe Testament een bijzondere betekenis toegevoegd wordt. Het wordt wel de geboorte van de kerk genoemd, waar de apostelen de opdracht moeten vervullen die de Here Jezus hun gegeven had. Na Zijn sterven aan het kruis werd er een periode afgesloten. Nu moesten de discipelen door de werking van de Heilige Geest die hen beloofd was, een nieuw begin maken. Het oude was voorbij en

het nieuwe moest nu een aanvang nemen, maar wel zoals de Geest hen dat zou aangeven. Zo lezen we: 'Maar de Trooster, de Heilige Geest, Welke de Vader zenden zal in Mijn Naam, Die zal u alles leren, en zal u indachtig maken alles, wat Ik u gezegd heb' (Jh.14:26). Of in een brief aan de gemeente te Korinthe: 'Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden' (2Kor.5:17). Petrus verwonderde met zijn eerste preek (Hnd.2:14-36) zijn toehoorders: 'En als zij dit hoorden, werden zij verslagen in het hart, en zeiden tot Petrus en de andere apostelen: Wat zullen wij doen mannenbroeders? En Petrus zeide tot hen: Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen. Want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen, die daar verre zijn, zo veel als er de Heere, onze God, toe roepen zal. En met veel meer andere woorden betuigde hij, en vermaande hen, zeggende: Wordt behouden van dit verkeerd geslacht! Die dan zijn woord gaarne aannamen, werden gedoopt; en er werden op dien dag tot hen toegedaan omtrent drie duizend zielen' (Hnd.2:37-41).

Zicht op de voleinding

Pinkster komt van een Grieks woord, dat de vijftigste betekent. Dit feest werd pas in latere tijden zo genoemd, omdat men

het op de vijftigste dag, of zeven volle weken na de tweede Paasdag vierde, waarom het ook de naam droeg van feest der weken (Ex.34:22); en aangezien de wetgeving op Sinai juist op de vijftigste dag na hun uittocht uit Egypte plaatsvond, vierden de Israëlieten tegelijkertijd de gedachtenis van deze gewichtige gebeurtenis, die als grondlegging van de christelijke kerk aangemerkt kan worden. Dit feest werd ook het feest van de oogst (Ex.23:16) of van de eerstelingen (Nm.28:26) genoemd, omdat het op het einde van de tarweoogst inviel en de Joden dan de eerstelingen van de tarwe, als dank voor de oogst aan de Heer ten offer brachten. De eerstelingen van die oogst werden geofferd in de vorm van twee broden van meelbloem gebakken, met offeranden, dankzeggingen en vreugde. De voorgeschreven offerande bestond uit zeven lammeren van dat jaar, alsmede een kalf en twee rammen als vuuroffer, twee lammeren als zoenoffer en een jonge bok als zondoffer. De eerste dag van het feest werd alleen tot rustdag afgezonderd, en (naar sommigen menen) bracht men gedurende de zeven volgende dagen offeranden (Lv.23:15-21; Nm.28:26-31). We lezen over de vreugde en blijdschap bij het volk vanwege de oogst, die door de genade van de Heer geoogst mocht worden. Het volk had gezaaid, maar de Heer had de wasdom gegeven. 'Zo is dan noch hij, die plant, iets, noch hij, die nat maakt, maar God, Die

de wasdom geeft' (1Kor.3:7). Men merkt hier vooral op, dat dit feest in het jaar van de kruisiging van onze Heer op die dag des Heeren gevierd werd, toen de apostelen op wonderbaarlijke wijze de Heilige Geest ontvingen, die hen bekwaam maakte om het koninkrijk van Christus te vestigen, en dat toen drieduizend zielen tot Zijn gemeente toegedaan werden. Zij waren de eerstelingen aan de Heer gewijd, om Zijn grootheid en goedertierenheid uit te dragen over de wereld. Zij waren, zoals eerstelingen betaamt, vurig van geest. Zo zijn eerstelingen in alles, eerstgeboren mensen, dieren en oogst, voor de Heer. Het verhaal over Pinksteren wordt in de Handelingen van de apostelen zo verteld dat er taalkundige verwijzingen zijn naar deze wetgeving op de Sinaï. 'Deze is het, die in de vergadering des volks in de

woestijn was met den Engel, Die tot hem sprak op den berg Sinai, en met onze vaders; welke de levende woorden ontving, om ons die te geven' (Hnd.7:38). Het vieren van het Pinksterfeest brengt ons in herinnering dat ook wij in de herstelde ordeningen en inzettingen (dat de Heer ook weer de ambten en gaven heeft wedergegeven) dezelfde opdracht hebben om de Heer dank te zeggen. De Heer zal harten ontvankelijk maken van mensen om weer te luisteren en te wandelen in Zijn ordeningen en inzettingen tot welzijn van Zijn kinderen. De Heer zal alles gereed maken en wil Zijn bruid als een reine maagd tot Zich nemen op de bruiloft van het Lam. Dat de Heer Zijn arbeid met haast laat geschieden en dat er een einde zal komen aan alle leed, dat nu nog vele mensen bindt. Maran-atha, kom Here Jezus. •

Hemelvaart

Th. Oudakker

Is de Hemelvaart van de Heer voor de mens wel aanleiding tot een feest? De Hemelvaart bracht toch immers een scheiding? En het spreekwoord luidt: scheiden doet lijden. Vanaf de eerste dag na Zijn opstanding, had de Heer Jezus Zijn discipelen op de aanstaande scheiding voorbereid, evenals Hij er reeds voor Zijn dood herhaaldelijk op had gewezen. Want de Heer sprak tot Zijn discipelen: 'Wat zou het dan zijn, zo gij de Zoon des mensen zaagt opvaren, daar Hij tevoren was?' (Jh.6:62). Tot Maria sprak de Heer: 'Ga heen tot Mijn broeders, en zeg hun: Ik vare op tot Mijn Vader en uw Vader, en tot Mijn God en uw God' (Jh.20:17). Aan het einde van de veertig dagen na Zijn opstanding, waarvan de Here Jezus er vele met Zijn discipelen had doorgebracht, was het uur aangebroken, waarin de Zoon tot Zijn Vader zal wederkeren. Begeleid door Zijn discipelen ging de Heer Jezus naar Bethanië (Lc.24:50), naar de Olijfberg, om vandaar de aarde te verlaten. Daar had Hij een ruim uitzicht op het land Zijner vreemdelingschap. Het land waar Hij ruim 30 jaar bij de mensen gewoond had en waar Hij vele wonderen en tekenen

had gedaan. Vandaar zag Hij Jeruzalem, Gethsemané en Golgotha. Wat een herinneringen aan strijd en overwinning, aan vernedering en verheffing, aan dood en leven moesten Hem dáár voor de geest komen. Daar staat Hij dan, omringt door de Zijnen, tot wie Hij nog enige laatste woorden richt. Zijn wil aan hen te kennen geeft. Hij geeft aan dat zij de kracht des Heiligen Geestes, zullen ontvangen en dat zij Zijn getuigen zullen zijn (vrij naar Hnd.1:8). Lucas schrijft het volgende over de belofte van de Vader die zij zouden ontvangen: 'En ziet, Ik zende de belofte mijns Vaders op u, maar blijft gij in de stad Jeruzalem, totdat gij zult aangedaan zijn met de kracht uit de hoogte' (Lc.24:49). Dan strekt Hij Zijn handen zegend over de hoofden van Zijn vrienden uit. Het laatste dat Hij doet, is zegenen. 'Gelijk Hij de Zijnen heeft liefgehad, zo heeft Hij hen liefgehad tot het einde' (vrij naar Jh.13:1). Zijn gehele leven bestond uit liefhebben, zegenen, troosten en verblijden. Ook bij het scheiden laat Hij een eeuwige Koninklijke zegen achter, die de vrucht is van dit hele leven en die alle beloften Gods omvat en bezegelt. Terwijl Jezus hen

zegende, werd Hij opgenomen in de hemel. Opeens staat Hij niet meer in de broederkring. Hij gaat uit hun midden opwaarts en wordt opgenomen naar de hemel. Zijn volgelingen staren Hem na, totdat een wolk komt en de scheidende Meester aan hun blikken onttrekt. Nog blijven zij omhoog staren, totdat plotseling twee mannen in witte klederen naast hen staan. Twee engelen die hen aanspreken: 'Gij Galilese mannen, wat staat gij en ziet op naar den hemel? Deze Jezus, die van u opgenomen is in den hemel, zal alzo [dat is persoonlijk, lichamelijk en zichtbaar] wederkomen, gelijk gij Hem naar den hemel hebt zien henenvaren'. (Hnd.1:11).

Troostrijke boodschap

Wat een troost bij zo'n heengaan. Neen, het is niet te verwonderlijk dat de discipelen, bewust van hun blijvende gemeenschap met de verheerlijkte Heer Jezus, aanbeddend neerknielen; niet treuren, maar met grote blijdschap teruggaan naar Jeruzalem. En Jezus, Hij is nu gezeten aan de rechterhand Gods. Met Goddelijke macht heeft hij de eretoon beklommen en komt toe eer en heerschappij. Er staat geschreven: 'Die Hij gewrocht heeft in Christus, toen Hij Hem uit de doden heeft opgewekt en Hem heeft gezet tot Zijn rechterhand in den hemel, verre boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij, en allen naam, die genaamd wordt, niet alleen in deze wereld, maar ook in de

toekomst' (Éf.1:20-21). Alle dingen zijn Hem onderworpen. Hij leeft om daar Zijn aangevangen werk voort te zetten, totdat de namen van degenen die zijn opgeschreven ten leven, zullen zijn toegebracht. Voor de Heer Jezus was de Hemelvaart het einde van de zwaarst denkbare strijd, maar de overwinning is behaald. Door lijden gaat Hij in tot de hoogste heerlijkheid. Voor de Heer Jezus is Zijn Hemelvaart het herkrijgen van de hemelse heerlijkheid. Wat een overgang. Hier de doornen, daar de erekroon. Hier het kruis, daar de troon. Hier de rietstaf, daar de scepter der eeuwige heerschappij. Hier verzet, vernedering en schande, daar de heerlijkheid der Majesteit en Almacht Gods. De Hemelvaart kan voor ons een bron van grote blijdschap zijn, indien Jezus Christus ook ons dierbaar is door het geloof. Wij weten nu waar wij onze Zaligmaker moeten zoeken en kunnen vinden. Was Hij heengegaan en had Hij ons als wezen achtergelaten, en ons dus aan onszelf overgelaten, dan zou Zijn Hemelvaart geen zaak van vreugde, maar van droefheid en van rouw moeten zijn. Wat zou er van de kudde geworden zijn zonder herder? Wat zou er worden van de bruid op aarde als de hemelse Bruidegom haar vergat? Maar Gode zij dank, wij weten, dat de Heer Jezus gisteren en heden Dezelfde is tot in alle eeuwigheid. Ook in de hemel leeft, werkt en bidt Hij om Zijn gemeente, Zijn bruid op aarde te bewaren, te

beschermen, uit te breiden, te volmaken en te zegenen. En wat voor het geheel geldt, geldt ook voor ieder lid in het bijzonder. En daarom is de Hemelvaart van de Heer voor ons een bron van grote blijdschap en van rijke troost. De Heer sprak nog bij Zijn vertrek: 'Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde' (Mt.28:18) en: 'Ik ben met u lieden al de dagen tot de voleinding der wereld' (Mt.28:20). Wat een troostvolle gedachte voor ons dat wij nu met al onze noden en bezwaren, zwakheden en zonden mogen gaan tot Hem Die bereidwillig en machtig is ons te helpen in alle tijdelijke en geestelijke nood. En nu nog is Zijn liefdevolle uitnodiging van kracht: 'Komt allen tot Mij, gij allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven' (Mt.11:28). Dan moet echter Zijn heengaan ook een groot verlangen naar Hem in ons wekken. De Hemelvaart herinnert er ons aan, dat wij hier geen blijvende plaats hebben. Boven is de plaats van de vereniging met de Zoon en de Vader, van de hereniging met onze dierbaren in Hem ontslapen. Hij is voorgegaan om onze plaats te bereiden. 'Ik ga heen om u een plaats te bereiden' (Jh.14:2b) heeft Hij gesproken en een belofte gedaan: 'En zo wanneer Ik heen zal gegaan zijn, en u plaats zal bereid hebben, zo kom Ik weer en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt waar Ik ben (Jh.14:3). En zo waarlijk de Heer Jezus ten hemel is opgevaren, zo waarachtig zal Hij als Bruidegom

wederkomen om Zijn bruid op te voeren naar de hemel, opdat Zijn bruid de plaats zal innemen die de Bruidegom voor haar bereid heeft. Het onderpand van deze beloften hebben wij in Zijn Hemelvaart. Als wij willen dat Jezus Christus voor ons een plaats in de hemel bereidt, moeten wij ons steeds gereed houden om Hem bij Zijn wederkomst te ontmoeten met een brandende lamp. En al is de weg vaak moeilijk en zwaar, wij moeten niet moedeloos en traag worden, maar onze blik omhooghouden, naar de vele woningen in het Vaderhuis, waar het land van rust en vrede, het blijvend Vaderland ons wacht. Maar dan moeten we ook de dingen zoeken die boven zijn.

Apostel Paulus zegt het als volgt: 'Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zo zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, zittende aan de rechterhand Gods. Bedenkt de dingen, die

boven zijn, niet die op de aarde zijn' (Kol.3:1-2). In de hemel zal niets inkomen dat onrein, onheilig of zondig is. Daarom moet tegen al het aardse en zondige gestreden en gewaakt worden. Reeds hier in dit leven op aarde moet ons denken en spreken, ons doen en laten meer en meer hemels worden. De Heer wil ons daarbij helpen door Zijn Heilige Geest. Hij wil ons voor- en toebereiden. Wij moeten ons laten leiden door die Heilige Geest. Hij is opgevaren, opdat Hij alle dingen vervullen zou. Opgevaren ten hemel om ons een plaats te bereiden. En als Hij die plaats bereid heeft, dan zal Hij wederkomen om Zijn bruid op te halen. Om altijd bij Hem te zijn. Wij zien aan de tekenen der tijden dat de dag van Zijn wederkomst nabij is. Laten wij ons dan aan Hem overgeven met een volkomen overgave van ons hart. Dan zullen wij Hem niet slechts zien in Zijn hemelse heerlijkheid, maar ook deel verkrijgen aan Hem in Zijn hemelse heerlijkheid. Bereid u, want Jezus komt. •

Digitaal lezen

De Stem van de laatste Bazuin is in digitale vorm te lezen op onze website

www.hazknederland.org

Onder de button 'publicaties' treft u de uitgaven aan vanaf de zomer 2012 tot en met heden.

Vrees niet jij klein kuddeke

R.C. Boekhout

De wereld waarin wij leven is al langere tijd heftig in beweging. Dit past geheel bij hetgeen de Bijbel leert over hetgeen zal geschieden in de laatste dagen (Mt.24, Mc.13). Vlak voor de wederkomst van de Heer dus. Naarmate het leed toeneemt en misschien wel dichtbij komt kan ook onze angst toenemen. Dit horen we als men zich afvraagt 'waar het naartoe gaat' of dat 'het wel erg dichtbij komt'. Zorgen over oorlogen, natuurrampen, eenzaamheid, honger etc. zijn aan de orde van de dag, waarbij niet zelden ook naar de eigen belangen gekeken wordt. De (aardse) zekerheden lijken plotseling te veranderen in onzekerheden, waarbij de vaste grond onder de voeten weggeslagen kan worden. Het tegendeel is echter waar. Juist het in vervulling gaan van hetgeen in de Bijbel is opgetekend, leert ons dat dit werkelijk het Woord Gods is. Het woord 'vrees' komt in de Bijbel enkele tientallen keren voren. Andere woorden die gebruikt worden zijn angst, bevving, verschrikking. Deze woorden hebben echter min of meer dezelfde strekking. Wij mogen kracht putten uit hetgeen geschreven is en vasthouden aan

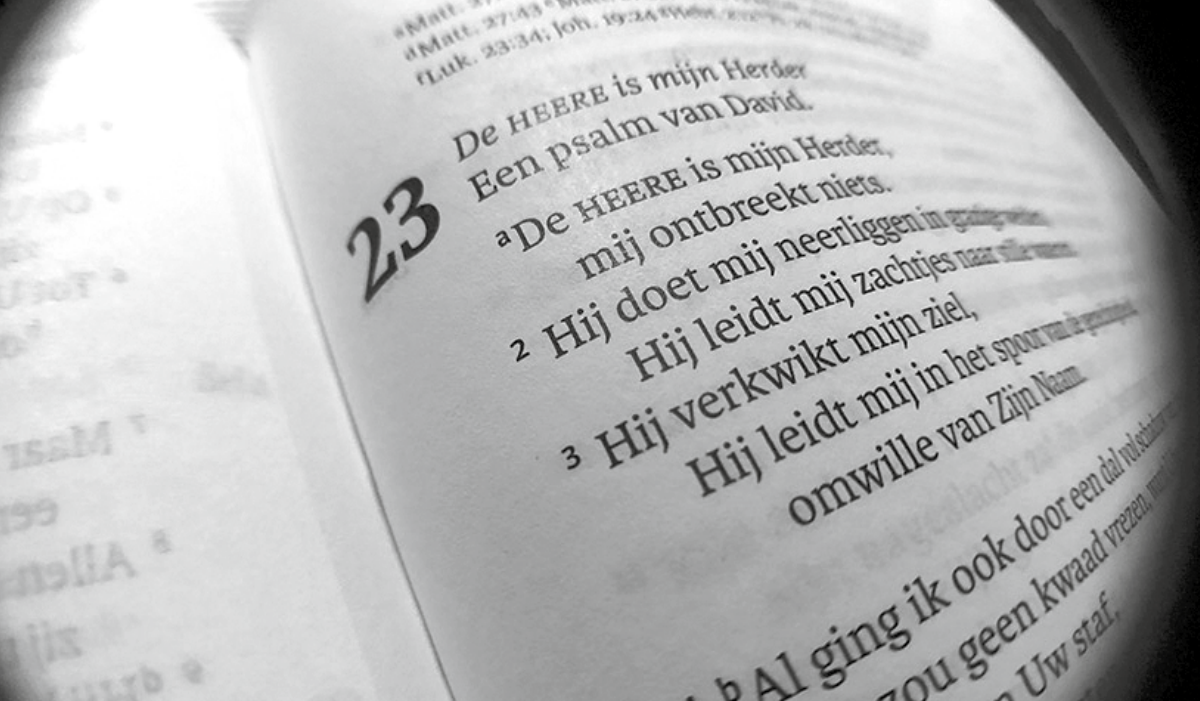
hetgeen ons geleerd en toevertrouwd is.

Het getuigenis in de Schrift

Dat vrees of angst bij de mens hoort, leren wij ook uit enkele tekstgedeelten. Zo lezen we over Abram dat de Heer Zich openbaarde: 'Na deze dingen geschiedde het woord des Heeren tot Abram in een gezicht, zeggende: Vrees niet, Abram! Ik ben u een Schild, uw Loon zeer groot' (Gn.15:1). Abram krijgt de belofte omtrent zijn nageslacht. 'En hij [Abram] geloofde in de Heere; en Hij rekende het hem tot gerechtigheid' zo lezen we in vers 6 van hetzelfde hoofdstuk. Het verdriet van Abram veranderde in vreugde. Jakob, die reeds een hoge leeftijd had bereikt, wordt de belofte gegeven dat hij naar Egypte kan optrekken: 'En Israël verreisde met al wat hij had, en hij kwam te Ber-Séba, en hij offerde offeranden aan de God van zijn vader Izak. En God sprak tot Israël in gezichten des nachts, en zeide: Jakob, Jakob! En hij zeide: Zie, hier ben ik! En Hij zeide: Ik ben die God, de God van uw vader; vrees niet om af te trekken naar Egypte; want Ik zal u aldaar tot een groot volk zetten' (Gn.46:1-3). Jacob wilde,

nadat hij gehoord had dat zijn zoon Jozef nog leefde, deze graag zien en dan pas sterven. Zo geschiedde. Mozes geeft het verbond dat de Heer gesloten had door aan Jozua, die het volk Gods verder moest brengen: 'De Heere nu is Degene, Die voor uw aangezicht gaat; Die zal met u zijn; Hij zal u niet begeven, noch u verlaten; vrees niet, en ontzet u niet' (Dt.31:8). De Heer Zelf spreekt tot diezelfde Jozua: 'Toen zeide de Heere tot Jozua: Vrees niet, en ontzet u niet; neem met u al het krijgsvolk, en maak u op, trek op naar Ai; zie, Ik heb de koning van Ai, en zijn volk, en zijn stad, en zijn land in uw hand gegeven' (Jz.8:1). De strijd om de stad was dus al beslist zonder dat er om gevochten was. Als Jozua maar de opdracht van de Heer zou volgen. In 2 Koningen vinden wij een bijzonder treffend tekstgedeelte omtrent Elía. In hoofdstuk 1 staat het volgende: 'Toen sprak de Engel des Heeren tot Elía: Ga af met hem; vrees niet voor zijn aangezicht. En hij stond op, en ging met hem af tot de koning. En hij sprak tot hem: Zo zegt de Heere: Daarom, dat gij boden gezonden hebt, om Baäl-Zebub, de god van Ekron, te vragen (is het, omdat er geen God in Israël is, om Zijn woord te vragen?)' (2Ko.1:15-16a). De Godsman Elía trok op naar koning Achazja (de boosaardige zoon van Achab, die net zo goddeloos handelde als zijn vader) en zegde hem aan wat het oordeel van Gods over hem zou zijn. Laten we

trachten te doorgronden welke geloofsmoed ervoor nodig was om de in de wereld zeer machtige Aházia deze boodschap te brengen en van Gods almacht te getuigen. Niet veel later werd Elía ten hemel opgenomen. Ook de Heer Jezus spreekt de woorden 'vrees(t) niet' enkele malen. En zoals wij vaak zien zijn het krachtige woorden met een duidelijke boodschap. Bijvoorbeeld bij het dochttertje van Jairus waarover we lezen: 'En Jezus, terstond gehoord hebbende het woord, dat er gesproken werd, zeide tot de overste der synagoge: Vrees niet; geloof alleen' (Mc.5:36). Duidelijk wordt door deze korte zin wat we niet moeten doen (vrezen), maar ook wat we wel moeten doen (geloven). Als laatste voorbeeld een tekst van apostel Paulus die op weg is naar Rome. De apostel had al voorzeggd dat er sprake zou zijn van 'ongerief' (hinder, ongemak). Tijdens de reis was er sprake van schipbreuk, waarbij het schip verloren ging (Hnd.27:21-22). Toch krijgt hij de Woorden van een engel des Heren die hij mag spreken om de bemanning te bemoedigen: 'Want deze zelfde nacht heeft bij mij gestaan een engel Gods, Wiens ik ben, Welke ook ik dien, Zeggende: Vrees niet, Paulus, gij moet voor de keizer gesteld worden; en zie, God heeft u geschonken allen, die met u varen. Daarom, weest goedsmoeds, mannen, want ik geloof God, dat het alzo zijn zal, gelijk het mij gezegd is. Doch wij moeten op een zeker eiland

vervallen' (Hnd.27:23-26). Paulus die op weg was naar de keizer, de wereldse heerser, om te getuigen van de genade en liefde van de Koning der koningen, de Heer der heren. Angst en vrees worden weggenomen door het geloof dat hij mocht ontvangen.

Hij zal het doen

Het is goed om de woorden die wij lezen goed op ons te laten inwerken. Er is altijd de Heer Die Zich op enigerlei aan de mens wil (ver)binden en de kleine, nietige mens die zich aan Hem moet overgeven omdat wij het vanuit onszelf niet kunnen (of willen). Los van de voorbeelden hierboven lezen we bij heel veel teksten terug wat de belofte van de Heer is. Met enige regelmaat lezen we: 'Ik ben met u...' of 'Ik geef...' of 'Ik heb...' of 'Ik zal...'. Steeds opnieuw mogen wij dan terugvallen op deze woorden van de Heer. Wel

moeten we ons ervan bewust zijn dat de Heer ons ook zaken vraagt. We lezen over de bijzondere Woorden die tot Daniël gesproken worden: 'En Hij zeide tot mij: Vrees niet, Daniël, want van de eerste dag af, dat gij uw hart erop gezet had om inzicht te verkrijgen en om u voor uw God te verootmoedigen, zijn uw woorden gehoord, en Ik ben gekomen op uw woorden' (Dn.10:12 NBG). 'Uw hart erop zetten' is wellicht het beste te begrijpen als we ernaast stellen dat het hart ergens vol van is. Het houdt dus in dat Daniël vol was van de zaken van de Heer en deze ook oprecht probeerde te begrijpen en na te volgen. Ook verootmoedigde hij zichzelf voor de Schepper van hemel en aarde. Verootmoedigen wordt vaak omgezet als vernederen of nederig zijn, ondergeschikt zijn. Het beste begrip ontstaat echter als we het vertalen als het

lijnrecht tegenovergestelde van hoogmoed. Ook de profeet Samuël heeft een boodschap voor het oude volk Israël: 'En Samuël zeide tot het volk: Vreest niet; wel hebt gij al dit kwaad bedreven, maar wijkt niet langer van de Here af, dient de Here met uw ganse hart' (1Sm.12:20). Ondanks het feit dat er al veel kwaad was gedaan de volharding in de oproep: 'Dien de Heer met geheel uw hart!'. Dit is ook een oproep om weer bij of naar Hem terug te keren. In Hebrreeën 11 lezen we over de geloofsgetuigen. In dit hoofdstuk wordt geschreven over o.a. Henoah, Noach, Abraham, Jacob, Mozes etc. In alle gevallen wordt er over geschreven dat zaken die wij zo bijzonder vinden en waar wij kracht uit putten door het geloof zijn geschied. 'En wat moet ik nog verder aanvoeren?' schrijft de schrijver van dit Bijbelboek in hoofdstuk 11 vers 32. Er volgt nog een beschrijving van

mensen die volharding toonden in hun geloof en in hun vertrouwen. Laten we ons ervan bewust zijn dat het dezelfde God is Die met ons meereist en ons wil geven wat wij van node hebben. Hij zal het doen. Was Hij er niet toen wij ons nederlegden? Was Hij er niet toen wij opstonden? Was Hij er niet toen wij onderweg waren? Was Hij er niet toen wij ons terug nederlegden? Waarom is er dan vrees in onze harten? Weet dat niets ons zal kunnen scheiden van Zijn liefde. Noch overheden, noch machten, noch toekomstige dingen die op onze weg zullen komen. Vrees niet. Laat dit ons tot hoop, kracht en versterking zijn op de weg die voor ons ligt. Dat de Heer spoedig zal geven hetgeen wij lezen wij in het Evangelie opgetekend door Lucas: 'Vreest niet, gij klein kuddeke, want het is uws Vaders welbehagen, u het Koninkrijk te geven' (Lc.12:32). Maran-atha. •

Benjamin

De omstandigheden in de wereld, doch in het bijzonder in de armere landen, zijn als gevolg van de woedende oorlog nog slechter geworden. Vanzelfsprekend geldt dit ook voor onze broeders en zusters in Benjamin. Zij houden het oog echter op de Heer geslagen. Er is voortdurend behoefte aan primaire zaken in het leven en zij zijn verheugd over de ondersteuning die vanuit Juda geboden wordt. Ingeval u een bijdrage wilt doen gebruikt u dan s.v.p. rekeningnummer NL51ABNA0882856200 t.n.v. Diaconaat Benjamin. Bij voorbaat onze hartelijke dank voor uw medewerking namens onze broeders en zusters. •

Hieronder een foto van het zgn. middenschip van het kerkgebouw aan Gordon Square, ook wel Central Church genoemd. Deze foto geeft een goede indruk van de enorme omvang van de prachtige kerk. De binnenzijde kende enkele bijzondere elementen, waaronder altaar en orgel die we in de volgende uitgaven naar voren zullen laten komen. Het kerkgebouw is ontworpen door architect John Raphael Rodrigues Brandon en bestaat nog steeds, maar dan onder de naam Euston Church. Het precieze adres is: Gordon Square, London WC1H 0AG, Verenigd Koninkrijk.

Gordon Square

Hersteld Apostolische Zendingkerk

Correspondentieadres:

J.L.M. Straetemans, Wilhelminastraat 21, 2011 VJ Haarlem